

— Може ли да се върва на това, което е написано въ дневника?

— Разбира се, щомъ го пиша за себе си, трѣбва да се върва.

Прокурора: Тукъ спорѣдъ дневника се казва, като че ли срѣдствата отпускали малко стегнато, излиза, че не сж давани отъ частни лица.

Подсѣд. Миларовъ: Не мож да ви удовлетвори съ отговори, понеже самъ не мож да разберж за какво се касае въпроса.

— Видите тукъ срѣдствата се отпускатъ не отъ частни лица и това ви дава поводъ да пишете, че срѣдствата се отпускатъ като отъ частни лица.

— Понеже съмъ много развълнуванъ отъ възбужданieto на тѣзи спомени, не мож самъ да разберж това, което се чете. Може би под-нататъкъ ще се разясни това, а въ случай, че излѣзе всичко по-ведро, ще ви удовлетвори.

— Разбирамъ, че васъ ви тревожи четението на дневника, защото ви спомня всичко, а за менъ именно това състояние трѣбва, защото виѣ сега можете всичко да си спомните.

— Това така разбъркано ми иде въ главата, щото не мож да направя това.

— Но когато ви зададоха въпроси отъ обвинителния актъ, казахте, че когато ще се чете дневника, ще дадете точни и върни отговори. Това ви лошо прѣпоржчва сега да говорите противното.

— Точни и върни отговори ще дамъ тогава, когато видя дневника на ржката си или напечатанъ. Отъ три-години насамъ съмъ билъ абсолютно далечъ отъ тѣзи работи. Сега като единъ страшенъ сънь, като единъ кошмаръ ми идватъ и не мож да се ориентирамъ въ тази бъркотия. Бждете удовлетворени съ това, че положително нищо не си спомнямъ.

— Азъ ви напoмнявамъ това, защото да не се случи да не дочакате това врѣме, когато ще бждете разположенъ да отговаряте както искате.

— Азъ вървамъ, че прѣдъ видъ на важното положение, въ което се намира дѣлото, ще имате предъ видъ тази случайность и ще ми дадете възможность да отговоря, както се слѣдва.

Прѣдсѣд.: Напомнихте ли си слѣдъ толкова дълго четение на дневника, кой е този графъ?